

[C. J. F. Sven.]

serne pludselig er blevet stillet overfor den Opgave at skulle træffe Afgørelse af, om man nu vil yde Understøttelse til en hel Kategori af Personer, som hidtil har klaret sig paa anden Maade. Det er muligt, at der forskellige Steder af Hjælpekasserne er administreret paa en uforvarlig Maade, men er det virkelig muligt allerede paa nærværende Tidspunkt at danne sig et Skøn over, paa hvilke Omraader disse mulige Misbrug har fundet Sted? Jeg tror, det vil have visse Vanskeligheder.

Ved Siden af denne mere almindelige Anke, der er fremført mod Hjælpekasserne paa Grund af den Stigning, der i den senere Periode er sket, er der i Bemærkningerne til Lovforslaget henvist til, at Hjælpekassehjælpen i de senere Aar er steget betydeligt. Dette er naturligvis et Faktum, men Spørgsmaalet er ikke blot, om Hjælpekassehjælpen er steget eller ikke steget; Spørgsmaalet er, om Stigningen hidrører fra, at Forudsætningerne for Loven er blevet opretholdt eller ikke er blevet opretholdt. I denne Forbindelse maa jeg gøre opmærksom paa, at Hjælpekasserne i hele Krigsperioden og ogsaa under Efterkrigsperioden er blevet brugt — og jeg tør nok ogsaa sige, misbrugt — baade fra Lovgivningens og Administrationens Side, idet man i hele denne Periode kastede en Masse Opgaver over paa Hjælpekasserne, som aldeles ikke faldt indenfor Rammerne af Loven af 1913. Det er sandsynligt, at hele det forcede Arbejde og den meget omfattende Karakter, disse Hjælpekasser fik, i nogen Grad har influeret paa det Arbejde, der er blevet præsteret af Hjælpekasserne i den efterfølgende Tid.

Hvad angaar Enkeltheder i Lovforslaget, kan det paa Forhaand synes en ret nærliggende Tanke, at man fastsætter et vist Maksimumsbeløb for Kommunernes Tilskud til Hjælpekasserne, men straks naar man stilles overfor Tanken, og navnlig naar man nærmere gennemtænker den, kan man dog ikke se bort fra de Indvendinger, der i saa Henseende kan fremføres. Maa jeg nævne en saadan Ting som denne, at hvis der er fastsat et vist Maksimumsbeløb, vil der mangfoldige Steder være en vis Tendens til ogsaa at yde dette Maksimumsbeløb til Hjælpekasserne, og har Hjælpekasserne først faaet en Sum at raade over, vil der lige saa naturligt hos Hjælpekasserne være en Tendens til at bruge hele Beløbet. Jeg er ikke helt sikker paa, om det ikke for en Hjælpekasses strengt økonomiske Administration betyder noget, at man

Gang paa Gang maa henvende sig til Kommunen for at faa bevilget et vist Beløb til fortsat Administration af Hjælpekassehjælpen. Naar man ser paa de Satser, her er fastsat, synes jeg ogsaa, at de under Hensyn til den Hjælpekassehjælp, der er ydet i de senere Aar, i nogle Tilfælde vil være forholdsvis rigelige, men i andre utvivlsomt for smaa. Det er et stort Spørgsmaal, om saadanne i en Lov fastsatte Grænser for Tilskuddene til den ene eller anden Institution, som dog skal røgte visse Opgaver, er helt rigtige, idet Opgaverne jo kan forandre sig, eller, selv om Opgaverne ikke forandrer sig, kan de Beløb, der kræves til at løse Opgaverne, være saa vidt forskellige. Der kan være Perioder — vi maa dog haabe, at der kommer Perioder i dette Land, hvor de Beløb, der her er angivet som Maksimumstilskud fra Kommunerne, vil være alt for store, men jeg tør virkelig ikke paa Forhaand sige, at de her fastsatte Maksimumsbeløb ogsaa vil kunne holde i alle Tilfælde. Vi vil ikke have noget imod, at der, hvis det er muligt, træffes Bestemmelser, som kan give Hjælpekasserne en vis Styrke til paa fornøftig Maade at administrere Hjælpekassehjælpen, men vi staaar noget tvivlende overfor, om dette Formaal kan naas alene ved paa Forhaand at fastsætte en ganske bestemt Grænse for Kommunernes Tilskud, en Grænse, som altsaa oven i Købet ikke under nogen Omstændigheder kan forøges, idet jeg ser bort fra de 20 pCt., som jeg har regnet med i mine Bemærkninger om Maksimum.

Den anden Maade, man i Lovforslaget har søgt at indskrænke Hjælpekassernes Frihed paa, er ved at sætte en Grænse for den Hjælp, der kan ydes de enkelte Personer. Vi vil ikke have noget imod, at man sætter en vis Grænse der. Det kan være naturligt, at man søger paa Forhaand baade at markere, at Hjælpekassernes Opgave kun er at give en midlertidig Understøttelse, og ogsaa at markere, at denne Understøttelses Maksimum maa være et vist Beløb. Men jeg maa bestemt holde paa, at der kan gives Undtagelsestilfælde. Det kan ikke nytte noget at ville behandle alt paa denne lineale Maade, som man søger at gøre i Lovforslaget. Det drejer sig nu en Gang om levende Mennesker, om Forhold, hvor man ikke paa Forhaand, finder vi, er i Stand til at sige, at et saadant ganske nøjagtigt udmaalt Beløb vil være det rette. Man maatte i alt Fald have saadanne Regler, at Undtagelser var mulige. Man siger jo: Ingen Regel uden Undtagelse, og ogsaa paa dette Omraade maa der være